

Jamal Jaber: Intryck från det nya Libyen och Intervju med libysk oppositionell

[Artikel och intervju från www.internationalviewpoint.org, augusti och september 2011. Jaber är en libanesisk aktivist som besökte Libyen i juni 2011. Han beskriver sina intryck från resan i nedanstående artikel. Under resan gjorde han också en intervju med en libysk oppositionell, Azeldin El Sharif, som varit arresterad under Gaddafi och efter det flytt till London. El Sharif återvände till Benghazi efter revolten den 17 februari. Artikeln har tidigare funnits i en hastig översättning på Röda Bloggen Malmö.]

Intryck från det nya Libyen

Jag var särskilt nyfiken att få se de politiska och sociala förändringar som hade ägt rum i Libyen efter revolutionen den 17 februari, efter att ha tillbringat några månader där 1996. Jag reste i juni denna gång, via Egypten som fortfarande är oroligt efter sin egen revolution den 25 januari i år. Några libyska oppositionella som jag stötte på i Kairo hjälpte mig att ta mig in i landet. Efter 130 mil och 15 timmar i bil anlände vi till Benghazi, huvudstad för det libyska upproret, efter att ha passerat en ”gräns” som verkar fullständigt konstlad eftersom invånarna på ömse sidor av gränsen är närbesläktade vad gäller sedvänjor, religiösa traditioner och familjeband och giftermål.

Förödelse och ekonomisk upplösning

Affärerna i Benghazi och marknaderna i den östra zonen som kontrolleras av Nationella övergångsrådet har hämtat sig till nästan normal verksamhet. De grundläggande behoven täcks av lastbilar som dagligen anländer från Egypten. Men samhällsservicen är i oordning sedan immigranterna har lämnat landet – inklusive nästan 500.000 egyptier. Trots att icke statliga organisationer har ansträngt sig för att ersätta dem växer skräphögarna i gathörnen i Benghazi. Offentliga byggnader är förstörda och spår och skador efter eldgivning vittnar om striderna mellan regimens trupper och demonstranterna, speciellt kring Gaddafis högkvarter och regimens höga ämbetsmäns lyxbostäder. Upprorsmakarna krävde att få visa de fängelser där många oppositionella torterades, och de påminde mig om det stora antal upprorsmän som hade fallit för att erövra dessa ställningar.

Sjudande föreningsliv

Jag inbjöds också att delta i flera föreningarnas verksamhet, som tack vare de mycket snabba förändringarna både av regimen och samhället har kunnat spridas sedan upproret. I jämförelse med mitt förra besök uttrycker sig folk friare nu efter att ha varit berövade rätten och medel för att uttrycka sig av en diktatur där angiveri och korruption var utbrett. Sociala och hälsovårdsorganisationer både bedriver välgörenhet och utför politiska funktioner och deras organisatörer försöker inte dölja det faktum att de utgör kärnan till framtida politiska organisationer. Det framgår av den begäran som tidningen *Al-Shabab* (Ungdomen) riktade till ordföranden i Nationella övergångsrådet om att ”kontrollera välgörenhetsorganisationernas mångfaldigande och manipulationerna av dem”. Enligt Azeldin El Sharif, ordförande för Nationella nätverket för solidaritet som ingriper på hälso-, det sociala och det kulturella området, och som har fått ett av sina centra förstört av väpnade element som stödde den revolutionära regimen, gynnade anarkin efter upproret framväxten av rivaliserande föreningar som alla identifierade sig med revolutionen, och som det nu har blivit nödvändigt att reglera.

Politiska yttringar på Frihetstorget

Frihetstorget (som före den 17 februari hette Domstolstorget) har blivit ett forum där olika politiska och sociala åsikter uttrycks. Efter fem på eftermiddagen träffas människor för att titta på Al Jazeera på en jättelik TV-skärm, medan deltagare i alla åldrar bjuder på sånger, dikter och tal om politiska och religiösa ämnen. Stora banderoller påminner om upprorsmakarnas beslutsamhet att befria hela Libyen och deras förkastande av en uppdelning av landet ("nej till stampolitik", "varken östlig eller västlig eller stamregion – nationell, nationell", "befria Tripoli") liksom graffiti som hyllar upproret och martyrerna. Två affischer av Che och Bob Marley pryder två unga cigarettförsäljares kiosk, och vittnar om de många olika inspiratörerna för denna ungdomens revolution. Paradoxalt nog finns det också USA- och EU-flaggor som påminner om att det libyska folkets frihet till stor del beror på stödet från dessa regeringar, som emellertid inte har stött de folkliga upproren i Tunisien, Egypten eller de andra diktaturerna i regionen. Bland de olika organisationernas stånd finns också Palestinsk-libyska vänskapsförbundet, dekorerat med porträtt av de 108 offren från Israels angrepp på en av Libyan Arab Airlines Boeing-plan den 21 februari 1973. På ett annat ställe på samma torg finns en stor banderoll som lyder: "Palestina och Libyen: revolution för den arabiska nationen", liksom flera banderoller med Gaddafis huvud mellan en Davidsstjärna som symboliserar Israel och en svastika som representerar nazismen. Under Gaddafi begränsades den tillåtna pressen till regionens tidningar, och en av revolutionens främsta erövringar är att det i Benghazi idag finns mer än 65 tidningar – dagstidningar, veckotidningar och månadstidningar.

Ungdomens roll

Liksom under de andra demokratiska upproren i arabvärlden har även i Libyen ungdomen spelat en ledande roll. Det var de som inledde de första fredliga demonstrationerna mot Gaddafi-regimen i Benghazi, bestående av studenter, advokater och människorättsaktivister. På Frihetstorget delar flera ungdomsorganisationer ut flygblad och säljer sina publikationer, vilket var en stor överraskning för mig som hade upplevt Libyen under den gamla regimen. Andra ungdomar stoltserar med sina musikaliska, poetiska eller konstnärliga talanger. Bland dem träffade jag sångaren och poeten Farès Saber, som under Gaddafi hade avvisat ett erbjudande från den libyska radion som hade som villkor att han skulle lovprisa diktatorn. Han grundade en rap-grupp som i sina sånger kritiserar situationen i Libyen och uttrycker förhoppningar om framtiden. En medlem i gruppen och även Farès' bror föll vid fronten under kampen mot diktaturen. Med en arbetslöshet på mer än 25% och låga inkomster (en ungdom försäkrade mig att han måste försörja sin familj på en genomsnittlig inkomst på 300 dollar i månaden) har ungdomarna särskilt stor anledning att revoltera och utgör således majoriteten av de stridande under upproret.

Kvinnornas roll och rättigheter

Den andra påfallande nyheten är att kvinnorna deltar i de politiska aktiviteterna, och det trots det libyska samhällets konservativa muslimska karaktär – vilket till exempel visar sig i att Frihetstorget är uppdelat i en del för män och en mindre del för kvinnor. Man kan konstatera ett ökat antal krav på befrielse av kvinnor, krav på att de ska delta i det politiska livet och krav på jämlikhet vad gäller rättigheter och skyldigheter för män och kvinnor. I en artikel i tidningen *Libya Hurriya* (Befria Libyen) med rubriken "De libyska kvinnornas skyldigheter och rättigheter under revolutionen", fördömer journalisten Rab'ia El Ghouil de som åberopar religionen för att genomdriva mannens makt och begränsa kvinnans roll till vissa aktiviteter, och betonar att utbildning och skolning av flickor är deras enda framtidsgaranti. Författaren hävdar att kvinnors politiska, ekonomiska och sociala deltagande i det nya Libyen är oundgängligt, och att om man utesluter detta deltagande så skulle det minska befrielseörelsens resurser med hälften.

Utrensningarna av den gamla regimens kadrer

Radikaliseringen av upproren i Egypten och Tunisien fortsätter att påverka upproret i Libyen. Fem månader efter den libyska revoltens början betonade Muftah Abdel-Hadi Al-Tayri i tidningen *Al-Shabab* det ekonomiska, sociala och politiska programmets vikt, och hävdade att ”denna strid bör föras förr eller senare”, liksom kampen för att bli av med ”den administrativa apparatens tidigare ledare”.

Den utländska militära interventionen

De flesta upprorsmakare jag talade med, i synnerhet ungdomen, fortsatte att räkna med NATO:s intervention för att undanröja det som återstår av Gaddafis regim och utsträcka Nationella övergångsrådets makt till hela landet. När jag påpekade för dem att detta var ett farligt spel sa de i allmänhet till mig att det handlade om att intressena kortsiktigt sammanföll, och att de som motprestation till detta stöd inte hade beviljat några andra fördelar till västländerna i oljekontrakten än vad Gaddafi redan hade givit dem. Detta kommer att förbli ett stort frågetecken över Libyens politiska framtid, som hursomhelst säkert beror på hur situationen utvecklas över hela regionen.

Revolutionen sedd inifrån

[Intervju med Azeldin El Sharif. Intervjun genomfördes i Benghazi den 15 juni, 2011.]

Jamal Jaber: Azeldin, min broder, du har varit motståndare till Gaddafis regim under mer än elva år...

Azeldin El Sharif: Ja, jag var ett offer för Gaddafi-regimen. Jag arresterades och torterades för att bland annat ha kämpat mot korrruptionen inom administrationen. Men framtidsutsikterna mörknade eftersom det inte var tillåtet med oppositionell politisk aktivitet. Det var farligt och hoten var ständigt närvarande. Jag bestämde mig för att lämna landet och bege mig till Storbritannien för att fortsätta kampen mot Gaddafi från utlandet.

JJ: Du är för närvarande i Libyen, sedan revolutionen den 17 februari. Vilka förändringar anser du vara viktigast i det nya Libyen?

AS: Den första är att revolutionen har brutit ut i organiserad form i västra Libyen, trots att Gaddafi räknade med en öst-västlig uppdelning av Libyen. Men Misrata, Jebel Gharbi, Zawiya, Zintan och andra städer och till och med huvudstaden Tripoli reste sig. Det oimtetgjorde Gaddafis förhoppningar att kunna krossa upproret. Han försökte med det fram tills NATO:s flygangrepp inleddes. De stöddes av de libyska massorna. Det är något man måste förstå, nämligen att det libyska folket inte är analfabeter. Folk vet vad som hände i Palestina, Afghanistan och Irak. Det libyska folket känner till allt det. Det är därför libyerna vägrade gå med på en militär intervention på sitt territorium, närvaro av en främmande armé i Libyen. Det enda ingripande man begärde och som var acceptabelt begränsade sig till att skydda civila i Libyen.

JJ: Det var en begäran att ingripa för att skydda Benghazi, om jag inte misstar mig?

AS: Inte bara Benghazi... När vi var i Storbritannien krävde faktiskt den utländska libyska oppositionen att FN skulle ingripa så snabbt som möjligt. Vi försökte pressa den brittiska regeringen genom att skriva och demonstrera, med föga resultat. Det var innan Gaddafi använde flygplan och tunga vapen.

Sedan började oppositionen kräva en flygförbudszon, det vill säga förbjuda Gaddafi att använda militärplan mot det libyska folket. Gudskelov antog FN resolution 1973 för att skydda civila, efter att militärplan hade använts för att döda civila, till en början i Tripoli och omgivande regioner. Sedan använde Gaddafi stridsvagnar och raketavfyringsramper. Det är därför förbudet för Gaddafi

att använda flygplan under det första skedet var ett angeläget behov för att skydda civila, precis som det efterföljande förbudet för honom att utnyttja sin fruktansvärda militärarsenal för att ödelägga städer och döda civila. Sedan gick vi vidare till det skede då vi slog mot de förråd och baser där Gaddafis missiler förvaras. I denna mening hjälpte resolution 1973 det libyska folket och den skyddade civila. Men den möttes av motstånd från många socialistiska och vänsterströmningar utomlands, som tror att det libyska folket inte vet vad det behöver och som å andra sidan inte föreslår några alternativ i fråga om skydd.

JJ: Idag tror jag inte att det Nationella övergångsrådet ber om en militär närvaro på libyskt territorium, utan att libyerna ska få vapen så att de kan slutföra sitt uppror mot Gaddafi-regimen. Lyckades rådet få denna hjälp från västländerna?

AS: Revolutionärerna fick stöd eftersom de organiserade sig och sina militärläger. Deras organisatoriska nivå är bättre än tidigare. Vi vet att unga libyer inte beväpnades. De kom ut som civila och krävde en fredlig förändring av regeringen. Tyvärr tvingades de möta tunga vapen och fann sig [tvingade] att bära vapen för att försvara sig själva, för att försvara sin revolution och sitt land. Trots sin bristfälliga militära utbildning har revolutionärernas väpnade organisering utvecklats.

JJ: Vad gäller stödet från väst ser vi flyganfall mot Gaddafis strategiska punkter och centra, med målet att neutralisera han styrkor. Men ger västländerna också vapen till revolutionärerna? Har ni exakta informationer om det?

AS: Fram till idag kan jag inte säga att något västland har tillhandahållit vapen till de libyska revolutionärerna. Jag vet att de har levererat en del utrustning, i synnerhet kommunikationsutrustning, skyddskläder, uniformer och förnödenheter, men hittills inga vapen. Å andra sidan har araber levererat sofistikerade vapen och Frankrike har givit en del vapen. Vi väntar på att Storbritannien och Italien ska ge vapen till revolutionärerna så att vi snabbt kan avsluta situationen. Om det stannar upp får regimen en respekt och det underlättar för kontrarevolutionen.

JJ: Tyskland har tillkännagivit att de erkänner Nationella övergångsrådet som det libyska folkets representant. Tror du inte att det i själva verket är EU:s ståndpunkt?

AS: Vi känner faktiskt till att länderna i Europeiska Unionen är på väg att erkänna Nationella rådet som det libyska folkets enda företrädare. Det är ett viktigt steg för att hjälpa den libyska revolutionen. Tysklands erkännande av övergångsrådet utgör ett viktigt stöd för det libyska folket, speciellt som vi hittills hade trott att de intog en fientlig hållning, eftersom de var bundna av avtal med Gaddafi. Tyskland tog lång tid på sig att upprätta förbindelser med övergångsrådet, men vi betraktar denna nya ståndpunkt positivt.

JJ: Tror du att USA:s ståndpunkt ligger i linje med EU:s?

AS: USA var faktiskt det andra landet, efter Storbritannien, som krävde att Gaddafi skulle avgå. Men det är välkänt att Frankrike, Kina och Ryssland avvisade den lösning som Storbritannien och USA lade fram. Så småningom utvecklades Frankrikes ståndpunkt i positiv riktning, eftersom de föreslog att EU – och tog initiativ till det – skulle genomföra flygangrepp för att hindra Gaddafi från att rycka fram mot Benghazi.

JJ: Och Ryssland och Kina?

AS: De är för närvarande på väg att erkänna Nationella rådet eftersom det inte längre finns något hopp för Gaddafi och hans regim.

JJ: Under de senaste dagarna har Ryssland talat om en plan att avlägsna Gaddafi och sedan organisera en sort nationellt möte. Har du någon information om detta?

AS: Det är faktiskt Rysslands scenarier. I början lade Ryssland ner rösten vid omröstningen i säkerhetsrådet om resolution 1973. Ryssland var liksom Kina öppet mot resolutionen men det

internationella trycket och Gaddafis fortsatta dödande av civila fick de två länderna att lägga ner sin röst. Ryssland och Kina lutar nu åt att stödja den libyska folkliga revolutionen, samtidigt som det libyska samhället bevarar sina relationer till dessa två länder.

JJ: Hur långt kan vi hoppas att arabländerna verkligen stöder strävandena efter en verkligt demokratisk libysk revolution? Är det inte snarast frågan om tillfälligt sammanträffande intressen?

AS: Den roll som länderna i Arabförbundet spelade för att anta resolution 1973 i säkerhetsrådet tyder på en stark ansvarskänsla gentemot Libyen. Man måste betona den positiva roll som Qatar spelat. Genom att störta Ben Alis och Mubaraks regimer gav revolutionerna i Tunisien och Egypten oss en stark impuls, men dessa händelser bidrog till att stödet och hjälpen från dessa länder fördröjdes. Vi tackar Gud att revolutionerna i Tunisien och Egypten inleddes innan upproret i Libyen, ty de hindrade Ben Alis och Mubaraks regimer från att ingripa mot det libyska folket. Folket i Libyen hade faktiskt gjort uppror innan revolutionerna, men det hade snabbt besegrats därför att Gaddafi fick stöd från Ben Ali och Mubarak. Vi är tacksamma mot de egyptiska och tunisiska revolutionerna och vi hoppas på en revolution i Algeriet, så att det algeriska folket kan göra sig av med den förtryckande militärregimen.

JJ: Det betyder att den libyska revolutionen för er är en del av den arabiska rörelsen för förändring och att den är en förlängning av de tunisiska och egyptiska revolutionerna...

AS: Givetvis satte Bouazizi, må hans själ vila i frid, eld på sig själv för revolutionens skull, och efter honom kom revolutionärerna i Egypten och Libyen. Denna utbredning kommer att fortsätta. Detta är folkliga revolutioner där araber, afrikaner, berber, tubuer deltar. Alla säger de nej till diktatur och godtyckligt styre och ja till frihet.

JJ: Menar du alltså att det också finns en social faktor i de pågående upproren, utöver den demokratiska faktorn? Vilken är den samhälleliga verklighet som ligger bakom upproret i Libyen?

AS: Den samhälleliga verkligheten i Libyen hänger samman med de listiga mekanismer som Gaddafi införde för att genomdriva sin makt över samhället. I Libyen lever araber, berber, tubuer och afrikaner tillsammans, även med turkar och kurder. Det finns en blandning av nationaliteter. De lever i underbart samförstånd och upprätthåller sociala och familjeband. När revolutionen bröt ut försökte Gaddafi utnyttja stamfaktorn för att skapa ett inbördeskrig mellan stammarna, men det libyska folket gäckade Gaddafis förhoppningar och visade att det var ett enat folk som strävade efter att leva i en rättvis stat som bygger på principerna om frihet, demokrati och deltagande i landets styre, långt från marginalisering eller delegering.

JJ: Förnekar Nationella rådet att det tidigare har haft förbindelser med Israel, som det framförts anklagelser om i pressen?

AS: Libyen har bakom sig en historia av motstånd mot sionismen i Palestina... Min far deltog i motståndet i Palestina 1948: han deltog tillsammans med andra libyer i ett fälttåg där det deltog styrkor från Marocko, Algeriet, Tunisien, Sudan och Egypten liksom från länder i det arabiska Mashrik. Så ingen kan överge dessa grundvalar för att upprätta förbindelser med Israel. Jag blev väldigt glad över uttalandena från Nationella övergångsrådets ordförande broder Mustafa Abdul Jalil, där han klart pekade på att det inte fanns några förbindelser till staten Israel, försäkrade att Libyen inte erkänner denna stat och krävde seger för palestiniernas rättigheter, för internationell rättvisa genom stöd till palestiniernas rättigheter och ett uppbygge av deras självständiga stat i fullständig frihet.

JJ: Sedan omkring fyra dagar har USA:s utrikesminister Clinton förkunnat att Gaddafi måste bort, men hon sa att hon å andra sidan hade vänt sig med en rad krav till det libyska Nationella övergångsrådet, men utan att förklara vilka de var. Har du någon uppfattning om vad hon kräver av övergångsrådet?

AS: Det är juridiska frågor, särskilt när det gäller erkännande av den nya libyska staten, eftersom många europeiska länder erkänner legitimitet hos stater – och inte övergångsregeringar – alltså stater som har institutioner och åtnjuter stöd från folkets majoritet. Övergångsrådet och revolutionen måste inrätta en regering som kan erkännas och representera den libyska staten i FN. Det kommer att ta tid. Övergångsrådet strävar efter att ena Libyen genom att driva ut Gaddafi. Men det finns regioner som kämpar mot Gaddafi-regimen och ännu inte är befriade. Övergångsrådet proklamerar inte den libyska staten för att inte Gaddafi-regimen ska kunna utnyttja det som förevändning att säga att det finns en ny stat i östra Libyen, vilket skulle rättfärdiga att han behåller makten i väst.

JJ: Tror du inte att västs (USA:s och EU:s) bekymmer framförallt handlar om den libyska oljan och gasen mer än det libyska folkets strävanden?

AS: Låt oss vara ärliga... presidenter uttrycker sina staters intressen. De europeiska regeringarna kan blunda för moral, vara hycklande och utnyttja det i sina intressens tjänst, och så var det innan den libyska ungdomens revolution. Gaddafi sålde olja och gas till de europeiska regeringarna. Kontrakt undertecknades och investeringar gjordes. Vi vet att förhållandena mellan de europeiska regeringarna och Gaddafi var mycket intima. De är beredda att samarbeta med vilken regim som helst i världen, således vilken diktator som helst, för att göra profiter och skaffa sig marknader.

Men de brott Gaddafi begick mot sitt folk studsade tillbaka på dessa stater och de regeringar som dolde dessa handlingar och inte skyddade civila. Så jag säger att de europeiska länderna såg sig tvingade att ta ställning. De för en politik som vägleds av deras intressen. Det krig som väst startade kommer att ha ett pris. Vem kommer att betala det? Det är givetvis det libyska folket som kommer att betala, vara sig vi vill det eller ej. De länder som har stött det libyska folket under kriget kommer att se sin framtid garanteras av detta folk, som inte kommer att vara otacksamt. Och de länder som kommer att kunna investera i olja och gas kommer att vara de som har hjälpt det libyska folket.

JJ: Men är ni inte rädda att väst kommer att hävda en ståndpunkt som syftar till att förlänga krisen lokalt och militärt, och på så sätt bevara uppdelningen av Libyen i väst och öst?

AS: Nej, jag tror inte det. Flera saker bör tas i betraktande: den första det sätt på vilket konflikten tar slut, FN:s roll i västra delen av landet. Inte heller kan vi bortse från behovet att förvissa oss om att massorna i väst inte vill ha någon delning. Alla dessa faktorer är ytterst viktiga.

Vi vet att majoriteten av det libyska folket i väst vill att Gaddafi ska avgå, och att han ska ställas inför rätta tillsammans med sina medbrottslingar. Invånarna i väst skonades inte av Gaddafi som har använt sin krigsmaskin mot dem. Många av dem befinner sig på olika fronter med revolutionärerna. Jag har träffat många av dem här i Benghazi. De kom hit för att organisera sig och kämpa mot Gaddafi.

Dessutom har jag hört sägas att NATO har slagit fast en ny tre månaders tidsgräns för att få slut på kriget. Vi hoppas att kriget ska ta slut så fort som möjligt. Revolutionärerna befinner sig idag i ett bättre läge vad gäller organisering, förberedelser och beväpning.

JJ: Om Gaddafi skulle stanna kvar vid makten, vad skulle han då kunna basera sig på? Vilka krafter i Libyen stöder fortfarande hans regim?

AS: Gaddafi byggde upp sin militärarsenal som förberedelse för denna möjlighet, nämligen att försvara sin regim. Vi har hört att Gaddafi under de senaste två åren har köpt vapen för fyra miljarder i Ryssland, Storbritannien och andra länder. Och han köpte ännu mer när situationen i de angränsande arabregimerna förvärrades före den 17 februari.

Gaddafi förstörde den libyska arméns infrastruktur redan för flera decennier sedan. Det fanns ingen reguljär armé i ordets fulla betydelse, som kunde komma ut ur sina kaserner och ställa sig mellan folket och regimen. Å andra sidan inrättade Gaddafi miliser och säkerhetsförläggningar som var beroende av hans enorma tillgångar. Så han kunde använda politiken av morot och piska och styra

Libyen med järn och eld.

JJ: Har du någon uppfattning vad Gaddafis styrkor utgörs av?

AS: Det är en oregelbunden blandning. Jag såg unga libyer träna i militärläger som hade namn efter hans barn och hans anhängare. Gaddafis söner styr dessa militärläger och dessa enheter. Alla som är med i dem står under befäl av Gaddafis söner, Khamis, Saadi och andra.

JJ: Har Gaddafi något folkligt stöd?

AS: Gaddafi har förlorat alla de stora stammarnas förtroende. Han använde stammarnas söner mot folket. På samma sätt utnyttjade han stamsystemet som ett vapen att skrämja, marginalisera och undanröja alla som vägrade att genomföra hans order. Det finns många stora stammar: Warfalla, Atrak, Fitouri, Zliten, Jebel Gharbi, Abidat, Awakir, men den politiska regimen i Libyen baserar sig inte på stammarna. Stammarna har genomgått en integrationsprocess i städer och byar, genom att gifta sig med andra och leva tillsammans. Men Gaddafi har på ett slugt sätt ställt soldater från öst i hans tjänst i väst, för att de ska vara skoningslösa, och omvänt placerat soldater från väst i öst. Och han har också utnyttjat det i söder. Han har använt det för att få förbittring att blossa upp mellan libyer.

JJ: Så vilka stöder honom fortfarande?

AS: Olika sorters individer. Det finns folk som har utbildats i Gaddafi-regimens mitt, som har levt på hans allmosor och anammat hans tänkande. De står i personlig skuld till honom. De kommer från olika regioner (inklusive Benghazi och Jebel). Idag ljuger de genom att säga att de företräder Warfalla-stammen eller andra stammar när de stöder Gaddafi. Warfalla-stammen har i själva verket inte ingripit i konflikten. Det sägs att ledarna i Bani Walid-området – där det finns många Warfalla-klaner – sattes i fängelse och att schejkerna skulle dödas om deras klaner demonstrerade mot Gaddafi. Och ändå deltar inte Warfalla-stammen som umgås vänskapligt med Kadhafa-stammen och som tidigare har förkunnat sin lojalitet mot Gaddafi, i kriget idag, och inte heller i de interna konflikterna. Det tyder på klokhet.

JJ: Låt oss återvända till det libyska upproret. Varför tror du att upproret började och segrade i Benghazi och överhuvudtaget i den östra regionen? Vad är det speciella med denna region?

AS: Statskuppen och Gaddafis hegemoni över statsmakten går tillbaka till 1969. Sedan dess har det förekommit många försök att sätta stopp för hans styre, både i Benghazi i öst, i Tripoli i väst och i Warfalla-Bani Walid-området. Men staden Benghazi är en sammanfattning av hela Libyen. Alla stammar i Libyen är integrerade där, och man kan se araber, berber, tubuer, afrikaner och andra stammar leva i samma stad. Benghazi har rykte om sig att vara en stad där det inte finns några främlingar, i den meningen att främlingar där behandlas som en infödd från regionen. De välkomnas varmt och införlivas bland invånarna.

JJ: Finns det någon speciell historia av politiskt motstånd i Benghazi eller i den östra regionen?

AS: Ja, det har uppstått olika oppositioner där, men tyvärr krossade Gaddafi alla. Det är därför oppositionen fortsatte utomlands av rädsla för att bli dödade: i Tunisien, i Egypten, i Syrien, i Irak och i Europa. Men på grund av säkerhetsöverenskommelser mellan Gaddafi och många av dessa länder – och genom att tillämpa principen om ömsesidighet – överlämnades libyska oppositionella. Det var fallet med Umar Mihayshi, en av medlemmarna i det revolutionsråd som genomförde statskuppen 1969, som lämnades ut av Marocko. Oppositionen höll sig vid liv utomlands men led av splittringar.

Vi kan urskilja två sorters opposition: å ena sidan en radikal opposition som ville störta Gaddafi med alla medel, politiska och militära, å den andra en reformistisk opposition som arbetade för förändringar även om de skulle äga rum under Gaddafi. De Muslimska bröderna tillhör denna andra

opposition. På 1980-talet skapades en Nationell räddningsfront för Libyen utomlands, och i slutet av samma årtionde uppstod Den islamistiska kamprörelsen inne i landet, men den dog ut i slutet av 1990-talet. Det fanns också andra partier, som Demokratisk nationell samling som Nuri El-Kikhia representerar, eller Nationella socialistpartiet som är baathister. Oppositionens senaste sammankomst samlade olika strömningar och personer utomlands och hölls i London i juni 2005, under namnet Libyska oppositionens nationella kongress.

Denna opposition höll en andra kongress 2008 och bildade organisatoriska strukturer, inklusive en uppföljningskommitté och en verkställande kommitté. Men idag, efter revolutionen den 17 februari, har majoriteten av oppositionella i exil återvänt och försöker organisera sig i Libyen självt. Alla stöder Nationella övergångsrådet som en myndighet för övergången till ett fritt och demokratiskt Libyen.

JJ: Azeldin, min broder, idag är du ordförande i Nationella nätverket för solidaritet, som genomför en rad sociala aktiviteter och som uppstod efter revolutionen den 17 februari, speciellt i Benghazi. Vad var det som fick väpnade personer att förstöra en av nätverkets byggnader?

AS: Det är sådant som händer när man är framgångsrik där andra misslyckas. Vissa människor vill inte se dig lyckas i handling. Vi står inför många uppgifter. Förändring är inte lätt och det libyska samhället behöver en betydande omorganisation, på både politisk och administrativ nivå. Det är välkänt att många element som arbetade i regimens institutioner har anslutit sig till de olika institutioner som för närvarande arbetar i revolutionens namn. Vi behöver organisera om allt detta i det allmännas intresse, inte i privata intressen.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)